

Sparekasserne i Virkeligheden have ifølge Sparekasselovens § 11. Det er utvivlsomt — i alt Fald har det aldrig for mig været tvivlsomt —, at den nævnte Paragraf fornuftigvis kun kan forstås saaledes, at fremtidig skulde saadanne nye Stempelbegunstigelser ikke kunne gives til Bankers Sparekasseafdelinger, som ikke fyldestgøre Sparekasselovens Bestemmelser.

Det er saaledes langt fra, at den daværende Justitsminister var den eneste, som førte Ordet for dette Standpunkt. Naar det ærede Medlem gaar sin Rigsdagstidende igennem, vil han se, at Gang paa Gang, særlig fra 1900—01 og frem efter, er det blevet udtalt, f. Eks. af Finansudvalgets Ordfører, at det ganske overvejende Flertal i Finansudvalget var af den Mening, at med Hensyn til Kontrabøgers Stempelfrihed burde Banker og Sparekasser ikke ligestilles, og daværende Finansminister Hage har udtalt det samme meget tydeligt. I Samlingen 1902—03, da dette Spørgsmaal blev behandlet, saaledes som det i de Aar jævnlige skete ved Finanslovens første eller anden Behandling, udtalte daværende Finansminister Hage: „Jeg er nærmest tilbøjelig til at tro, at de samme Betragtninger, der begrundede Loven af 1880, ogsaa maa siges at være gyldige nu. Jeg kan ikke i og for sig anse det for hensigtsmæssigt, at Bank- og Sparekassevirksomhed gennemgaaende bliver sammenblandet; men i hvert Fald er dette et Spørgsmaal, der maa blive Genstand for særlig Lovbehandling. Det kan ikke afgøres ved en Bestemmelse paa Finansloven. Nu maa det imidlertid erkendes, at den uklare Stilling, der er fremkommen som Følge af den af mig her omtalte historiske Udviklingsgang, har ikke uvæsentlige Ulemper. Den medfører, at der er et vist Antal bestaaende Pengeinstitutter, der have opnaaet en Begunstigelse, som nye Pengeinstitutter af samme Art ere afskaarne fra. Hertil er dog at sige, at de Banker, som have opnaaet denne Begunstigelse siden 80'erne, have alle kun faaet den „indtil videre“, saaledes, at den til enhver Tid kan tilbagekaldes. Hvis Lovgivningen skulde komme til det Resultat, at det vilde være hensigtsmæssigt, skarpere, end Tilfældet har været i de forløbne 20 Aar, at hævde den Skillelinie, der blev trukket i 1880, vil det kunne gøres uden at krænke nogen virkelig Ret“.

Forholdet er i al Korthed dette, at ved Loven af 11. Februar 1863 gav man en Begunstigelse for Banker og Sparekas-

ser og Bankernes Sparekasseafdelinger. De Institutioner, som blev begunstigede, blev udtrykkelig nævnte i et Anhang til Loven, og efter hvad der var Meningen med denne Lov gav man lige til 1880 nyoprettede Banker, hvis man i øvrigt mente, de egnede sig dertil, denne Begunstigelse. Saa kom Sparekasseloven af 1880, som fastslog en anden Regel. I 10 Aar holdt man sig denne efterrettelig, men i Begyndelsen af 90'erne begyndte man at svinge og gav hyppigere og hyppigere Bankernes Sparekasseafdelinger denne Begunstigelse, indtil der i 1901 blev gjort en Ende derpaa, og jeg tør sige med Billigelse fra det store Flertal i dette Ting. Jeg vil f. Eks. minde om, at en Mand, som i flere Aar var en nær Meningsfælle af det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds, den nu afdøde tidligere Folketingsmand Kristiansen-Beder, har hævdet i de allerstærkeste og kraftigste Ord, at det var rigtigt, hvad man gjorde i 1901, og at det var ganske urimeligt at give Bankernes Sparekasseafdelinger de samme Begunstigelser som de egentlige Sparekasser. Men naturligvis kan man ikke forsvare i al Fremtid at opretholde den Adskillelse, hvorefter nogle Banker, der have faaet Begunstigelsen tidligere, blive ved at bevare den, medens de nye Banker ikke kunne faa den. Det har jeg heller aldrig ment, man skulde, og det lod jeg tydeligt nok forstaa ved Forslagets Forelæggelse, men jeg mener ganske vist, at naar man har nedsat en Kommission, som bl. a. har faaet den Opgave at overveje Forholdet mellem Banker og Sparekasser — det betyder her efter hele denne Sags Forhistorie ikke mindst at overveje det Forhold, her er Tale om, Spørgsmaalet om Stempelfrihed for Kontrabøger med Bankers Sparekasseafdelinger —, saa vilde det være ganske urimeligt nu at bryde ud og lovgive om dette Forhold, forinden Kommissionens Arbejde er endt. Tidligere gav man Begunstigelsen til de Banker, der havde den inden 1880, for ti Aar ad Gangen, og til dem, der have faaet den fra Begyndelsen af Halvfemserne, „indtil videre“. Dette har man gjort Brud paa ved Loven om Sparekassekommissionen. Efter den gav man denne Begunstigelse paa en ganske kort Aarrække, saa vidt jeg husker paa tre Aar, for ikke at præjudicere noget med Hensyn til det Resultat, som den nedsatte Kommission maatte komme til. Jeg tror, jeg her holder mig fuldstændig i den Linie, der er i Fortsættelse af, hvad der har været dette Tings Opfattelse af denne Sag, og til, hvad der har